

пакъ я прехвърли презъ рамото си. — Да ми е леко. А у дома ядене колкото щешъ.

— На мене пъкъ така е по-леко.

Насрѣдъ пѣтъ седнаха да си починатъ. Чичо Стойо наведе кобилицата на кладенеца, изтегли вода и заизважда отъ торбата какво не: и пиперки, и домати, и гаванка съ сирене, и два сомуня хлѣбъ. Дрѣнката пъкъ захапа единъ коматъ, като следъ всѣки залѣкъ се навеждаше надъ кофата за глѣтка вода.

Когато потеглиха отново на пѣтъ, отъ торбата на чичо Стоя като че не бѣше изваждано нищо, а торбата на Дрѣнката залепна като кръпка на гърба му.

Бѣше вече пладне и слънцето страшно препичаше. Отначало и двамата съселяни вървѣха изедно, но следъ часъ Дрѣнката почна нѣщо да пѣшка и да изостава. Най-сетне той се спрѣ подъ една круша и едва изфѣфли:

— Стойо, ако искашъ, почакай ме; ако не, върви си по пѣтя. Мене нѣщо ми тежи на сърдцето.

Чичо Стойо се върна и рече: — Тежи ти торбата...

— Торбата ли? Дрѣнката я завъртѣ за прѣщовилото изъ въздуха. Праздна е.

— Защото е праздна...

Безъ да продума, чичо Стойо разтвори своята торба предъ Дрѣнката и го покани.

— Хапни си, хапни, не се срамувай, ние сме свои.

Дрѣнката се нахрани и рипна. — Хайде Стойо, че пѣтъ ни чака, а градътъ е още далече.

Стойо поприбърза и едва насмогна подиръ дългитѣ му мутовили. Когато се изравни съ него, запита:

— Е, какъ е?

— Право каза ти: праздната торба по-тежи отъ пълната.

С. Чилингировъ